

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/378/2016/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

71/2017. (IV. 27.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2016. szeptember 29-én előterjesztett **panaszát** a 2017. április 27-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a [...] Rendőr-főkapitányság [...] kerületi Rendőrkapitányság-vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem történt, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos postai úton terjesztette elő beadványát, amelyben egy 2016. szeptember 6-án, a [...] Rendőr-főkapitányság [...] kerületi Rendőrkapitányság járőrének intézkedését (igazoltatás, biztonsági intézkedés) kifogásolta.

I.

A beadványában a panaszos előadta, hogy a fenti napon 17 és 20 óra közt elment az Á. bevásárlóközpontba, ahol egy szolgálatot teljesítő járőrnek és a vele levő közterület-felügyelőnek elmondta, hogy a holnapi nap folyamán a környéken fog tartózkodni, mégpedig azért, mert a [...] számú bírósági ítélettel jogerősen elbírált, végrehajtási szakaszban levő ügyében az alperes tényleges tartózkodási helye valószínűsíthetően a környéken van, a [...] kerület, K. Cs. utcában.

A panaszos azért mondta el a járőrnek, hogy a megbízott végrehajtónak segítve próbálja ő is kideríteni az adós címét, mert a perben a panaszost képviselő ügyvédől azt a tájékoztatást kapta, hogy az illetékes rendőrségen érdemes jelezni, hogy próbálja felderíteni az adós hollétét, annak elkerülésére, hogy később ne legyen semmiféle probléma, illetve, hogy ha megtalálná az illetőt, akkor segítséget tud

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

kérni tőlük. A panaszosnál voltak az ügyhöz kapcsolódó iratok is. (A végrehajtó iroda javasolta, hogy ilyen esetben mindig legyen nála a végrehajtási irat, amit be tud mutatni.)

A járőr, akinek az azonosítószáma 28792 volt, az iratokat a panaszos többszöri kérése ellenére sem volt hajlandó megnézni, azt hitte, a panaszos az egész ügyet csak kitalálja és gúnyos megjegyzéseket tett rá. Feltehetően részben azért, mert a panaszos gyermekkorától dadog. A végrehajtó irodát a rendőr próbálta ugyan felhívni a megadott telefonszámon, de - mivel munkaidőn túl telefonált - nem vette fel senki a telefont.

A járőr felhívására a panaszos vezetői engedélyével igazolta magát. Az igazoltatást követően a rendőr nem adta vissza az iratot, és a F. út * szám közelében található korláthoz állította őt. Emiatt a panaszos kétszer is hívta a 107-es számot és intézkedést kért a rendőr ellen.

A helyszínre a járőr által hívott mentőautó érkezett, 18 óra 25 perckor. Ekkor az Á. közelsége miatt igen forgalmas helyszínen, a járókelők szeme láttára beültették a mentőautóba, ahol egy ápoló megmérte a vérnyomását, illetve kérdéseket tett fel. A mentőautóból elérte telefonon az ügyvédjét, aki megerősítette a panaszos történetét.

Ennek ellenére kintről hallotta a rendőr hangját, amint azt mondja: „Mindent meg fogok tenni azért, hogy bevitessem a pszichiátriára vagy pedig meg fogom bíróságolni.”

Az ápoló ugyan megállapította, hogy egészségügyi intézkedésre semmi szükség, de közölte, hogy mivel rendőr kérte az intézkedést, meg kell várniuk egy olyan kocsit, amiben mentőorvos is tartózkodik. Ennek megfelelően 19 óra körül még egy mentőautó érkezett a helyszínre, az abban ülő orvos is megvizsgálta a panaszost.

A panaszos a vizsgálatáról készített, Országos Mentőszolgálat (továbbiakban: OMSZ) „Mentési dokumentációs lap” elnevezésű iratot csatolta a beadványához. A panaszos hivatkozik az iraton található megjegyzésre, mely szerint az orvos is megállapította, hogy „Jelenleg a beteg korlátozó intézkedés alá nem vonható. Ön-és közveszélyezett állapot nem áll fent. Hospitalizációja nem indokolt.” Az említett OMSZ dokumentáció azt is rögzíti, hogy hozzá „a rendőrök hívtak segítséget, mert viselkedését furcsának ítélték”.

Végül 20 órakor engedték el a helyszínről.

A panaszos érvelése szerint igazoltatása és intézkedés alá vonása jogellenes volt. Ezzel összefüggésben előadta, hogy az igazoltatás célhoz kötött rendőri intézkedés, amit a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdés a) pontjából is világosan kiderül. A panaszos szerint az ott felsorolt feltételek egyike sem állt fent, igazoltatása egyik célt sem szolgálta, az igazoltatása önkényes volt. A panaszos álláspontja szerint a rendőr erőfitogtatása volt az intézkedés célja, megalázta őt a közterület-felügyelők és a járókelők előtt is.

A panaszos a rendőrségtől kapott ugyan igazolást a személyi szabadságát korlátozó intézkedésről, azonban nincs rajta feltüntetve az intézkedés jogszabályi alapja, pedig az kötelező. A panaszos ezért nem tudja, csak feltételezi, hogy biztonsági intézkedést fogantatosítottak vele szemben. Meglátása szerint ennek az intézkedésnek sem álltak fent a feltételei, hiszen az intézkedés az önvészélyes állapot, vagy a személyeket, anyagi javakat közvetlenül fenyegető vészhelyzet megszüntetése érdekében alkalmazható, amikor is intézkedhet az önmagát, vagy más veszélyeztető személy orvosi vizsgálatára iránt, és működhet közre a személy egészségügyi intézménybe történő szállításában.

A panaszos álláspontja szerint az, hogy a végrehajtói iroda tanácsának megfelelően az ügye iratait meg szeretne volna mutatni egy szolgálatot teljesítő rendőrnek, semmiképp sem értelmezhető úgy, hogy önmagára, vagy másokra veszélyes lett volna, vagy a károkozás veszélye fennállt volna. Mi több, a rendőr maga sem állította ezt, hiszen a készített orvosi dokumentáció szerint is a viselkedését nem ön- vagy közveszélyesnek, mindössze furcsának találta. A panaszos szerint semmi furcsa nincs egy

dadogó emberben, aki iratokat akar megmutatni, de még ha furcsának is tekinthető, ez a kitétel nem szerepel a biztonsági intézkedés okai közt.

A rendőri intézkedések összesen 3 órát vettek igénybe, és ezen indokolatlanul hosszú időtartam alatt jelentős volt a forgalom a környéken, a járókelők sorra megbámulták, amelyet a panaszos különösen megalázónak tart.

A panaszos azzal zárta a beadványát, hogy az igazoltatása és a biztonsági intézkedés is szükségtelen, ezáltal jogszerűtlen volt, az intézkedések súlyosan sértették a személyi szabadsághoz és emberi méltósághoz fűződő alapvető jogait, ezért kéri, hogy a panaszának szíveskedjen a Testület helyt adni.

a) A panaszos csatolta a beadványához az OMSZ Mentési dokumentációs lapját.

Az irat rögzíti az ilyenkor szokásos adatokat (név, menetlevélszám, a mentő vezetőjét, a beteg nemét, korát, TAJ számát stb.) A dokumentáció szerint a bejelentés 17 óra 27 perckor történt, 18 óra 15 perckor indultak a helyszínre.

A dokumentum rögzíti, hogy a beteget fizikai bántalmazás nem érte, külsérelmi nyom nincs, a leírás szerint a panaszos vitális, paramétereit M/53 ellenőrizte. Stabil, normális értékeket mutatnak. A diagnózis „sine morbo” (betegség nélküli).

Az anamnézis szerint kiérkezéskor M/53 elmondása alapján a középkorú, közepesen táplált férfihez rendőrök hívtak segítséget, mert viselkedését furcsának ítélik. Szervi panasza nincs, kiérkező KIM egység elmeállapot megállapításához kért segítséget.

A státusz: „térben és időben orientált, kérdésekre adekvát válaszokat ad, alkohol és gyógyszer, drog fogyasztását negálja. Elmondja, hogy azért kereste meg a rendőröket, mert felperesként végrehajtási eljárásban érintett, alperes lakcímét kutatja. A végrehajtási cég képviselője azt mondta neki, hogy az érintett rendőrkapitányságot értesítenie kell ebben az esetben. Azt akarta megkérdezni a járortól, hogy hol van a * kerületi rendőrkapitányág. Jelenleg a beteg korlátozó intézkedés alá nem vonható, ön-és közveszélyes állapot nem áll fent, hospitalizációja nem indokolt.

b) A panaszos csatolta továbbá a [...] kerületi Rendőrkapitányság igazolását a személyi szabadság korlátozásának időtartamáról. E szerint a panaszos 2016. szeptember 6-án 17 és 20 óra között személyi szabadságot korlátozó intézkedés alatt állt a * kerület, F. úton. Ezen időtartam alatt panasza és sérülése nem keletkezett. A dokumentumot a panaszos kézjeggyével ellátta.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az [...] Ellenőrzési Szolgálatán keresztül a [...] kerületi Rendőrkapitányságtól (továbbiakban: illetékes rendőri szerv), valamint megküldeni kérte az üggyel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A rendelkezésre bocsátott iratokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatóak.

1) A biztonsági intézkedés végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatták, az Rtv. 31.§ (1) bekezdése alapján átvizsgálták, illetve a 37. § d) pontja alapján biztonsági intézkedést fogatosítottak.

A személyes szabadság korlátozásának helye: [...] kerület, Ö. V. tér *. sz. alatti helyen, az utcán. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása szerint A. G. r. ftörm. gyalogos járőrszolgálatot látott el B. város, Ö. V. tere és annak környezetében Kőbánya 320 hívóval, 1 fő közterület felügyelővel.

17 óra 10 perckor az Ö. V. tere *. szám alatt megszólította egy férfi, aki már első hallásra is összefüggéstelenül beszélt. Nevezettet személyazonosító okmányának átadására szólította fel a jelentést író, mely kérésének a személy eleget tett. A személyazonosító okmányából hitelt érdemlően megállapítást nyert személyazonossága (a panaszos adatai szerepelnek a jelentésben).

A panaszos az intézkedés ideje alatt többször elmondta, hogy a Nemzet Védelmi Szolgálatnál (továbbiakban: NVSZ) dolgozik, a kezében tartott mobiltelefont többször felemelte és úgy csinált, mintha az NVSZ-nél parancsnoki feladatokat látna el. A panaszos állításának igazolása érdekében kérte, hogy adja át szolgálati igazolványát, mely kérésnek nem tudott eleget tenni. A Tevékenység-irányítási Központnak (továbbiakban: TIK) jelentette a tényt, miszerint az intézkedés alá vont a NVSZ munkatársa. A TIK a tényt ellenőrizte, mely során azt a tájékoztatást kapta az NVSZ-től, hogy feltehetőleg nincsen ilyen nevű munkatársuk.

Ezt követően az intézkedés alá vont közölte, hogy a Magyar Végrehajtói Kamara tagja és a rendőri intézkedéssel akadályozza a munkáját. Az elhangzottakra és a panaszos zavartságára tekintettel a r. ftörm. a TIK-en keresztül az OMSZ-t kérte a helyszínre. A panaszossal szemben ruházat és csomag átvizsgálást hajtottak végre, mely során olyan eszköz, melyet a törvény joghátránnyal büntetne, nem került elő.

18 óra 40 perckor a helyszínre érkezett G. D. mentőápoló, az [...] eset kocsival, aki a panaszos ellátása érdekében mentőtisztet hívott a helyszínre. A r. ftörm. a panaszost a mentőápolónak átadta. 19 óra 10 perckor a helyszínre érkezett G. Á. mentőtiszt, aki az intézkedés alá vonttal 20 óráig beszélgetett, majd úgy döntött, hogy a panaszost szabadon útjára bocsátja.

A panaszost a körözési nyilvántartási rendszerben ellenőrizték, amelyben nem szerepelt.

Az Rtv. 33.§ (4) bekezdés alapján az előállítás okáról a tájékoztató és az előállítás idejéről szóló igazolás nem került kiadásra. A biztonsági intézkedés oka 2016. szeptember 6-án 18 óra 40 perckor megszűnt, ekkor a panaszos átadása megtörtént.

2) A panaszos 2016. szeptember 7-én kelt elektronikus levelében arról tájékoztatta a [...] kerületi Rendőrkapitányságát, hogy a jogi képviselők keresztül a szükséges lépéseket megtették az érintett kollégával szemben. A panaszos leírta továbbá, hogy a végrehajtó irodát tájékoztatta a történetekről, ahol azt kérték, hogy az esetet jelezzék a [...] felé, illetve azt közölték, hogy jogerős bírósági ítélet alapján végrehajtási eljárás indult, és ennek tényét a magyar rendőrség nem kérdőjelezheti meg.

A [...] Rendőrkapitányság Rendészeti osztályának vezetője arról tájékoztatta a panaszost 2016. szeptember 13-án kelt levelében, hogy a rendelkezésre álló információk alapján a rendőrkapitányság egyetlen munkatársa sem intézkedett a panaszossal szemben végrehajtással kapcsolatban. A bíróság által megküldött végrehajtási eljárásokban a panaszos adatai nem állnak rendelkezésükre. Az ügyben akkor tudnak érdemben eljárni, amennyiben a nevének kívül egyéb információkat is szolgáltat.

A panaszos aznap kelt válaszában arról tájékoztatta az osztályvezetőt, hogy a [...] kerületi Rendőrkapitányság munkatársa intézkedett.

Az osztályvezető 2016. szeptember 19-én kelt átiratában további intézkedés megtétele érdekében megküldte az illetékes rendőrkapitányságnak a panaszos bejelentését.

3) A megküldött iratok szerint a panaszos bejelentkezett az illetékes rendőrkapitány fogadónapjára.

Az erről készült feljegyzés szerint 2016. szeptember 14-én 13 óra 30 perckor került sor a panaszosra, aki előadta, hogy a bíróságtól végrehajtást kért, melyet megnyert. Elmondta, hogy igénypert lehetett indítani és az adósnak feltételezhetően 4 különböző címe van. Ezek ismeretében az Ö. V. terén egy rendőrhöz odalépett és tájékoztatni akarta arról, hogy vélhetőleg a holnapi napon a végrehajtás segítése miatt az egyik lakcímen kutakodni, érdeklődni fog.

Erre a rendőr azt mondta, hogy a végrehajtás nem létezik, az adós nem tartozik, majd 2 mentőt hívott a helyszínre hozzá. A mentősök megállapították, hogy a panaszossal nincs probléma. Ekkor közölte a panaszos a rendőrrel, hogy az ügyvédjét K. úrnak hívják, de ezt a rendőr szintén nem tartotta élethűnek, majd értesítette az NVSZ-t.

A panaszos véleménye szerint a rendőrt előzőleg sokkhatás érthette egy kilakoltatás alkalmával, mert amikor meghallotta a rendőr azt a szót, hogy "végrehajtás", a rendőr rögtön "bestresszelt" és kihívta rá a mentőket. Álláspontja szerint egy embert kilakoltatni és utcára tenni nagyon súlyos lelki terhet okoz, ezért a rendőri viselkedés hátterét kellene vizsgálni.

A panaszos sérelmezi, hogy a rendőr elvette a vezetői engedélyét és nem adta azt vissza neki, még kérésre sem, csak a mentőstől kapta vissza az okmányát. A kapitányságvezető úr tájékoztatásul elmondta, hogy a rendőri intézkedés ellen panaszt tehet, melyet a foganatosított rendőri intézkedéstől számított 30 napon belül a rendőrkapitányságon, vagy 20 napon belül a Független Rendészeti Panasztestületnél terjeszthet elő. A kapitányságvezető úr megkérdezte a panaszost, hogy rágalmozás vagy becsületsértés miatt tesz-e feljelentést az ügyben. Erre a panaszos kijelentette, hogy majd az ügyvédje fog e tekintetben választ adni.

A kapitányságvezető úr tájékoztatásul adta, hogy a panaszos nem jogosult a rendőrségtől végrehajtást kérni, a rendőrnek a helyszínen nem volt tudomása a kapitányságon folyamatban lévő összes ügyre vonatkozóan, valamint, hogy a panaszosnak nincs a rendőrség felé bejelentési kötelezettsége.

A fentieket a panaszos tudomásul vette, majd közölte a kapitányságvezető úrral, hogy panaszt kíván tenni azért, mert személyes szabadságát jogellenesen korlátozta a rendőr.

4) 2016. szeptember 24-én az illetékes rendőrkapitányság tájékoztatta a panaszost a panasz eljárás megindításáról és arról, hogy az intézkedő rendőr meghallgatására 2016. október 25-én 12 óra 30 perctől tárgyalást tartanak. A panaszos a tárgyaláson a Ket. 49. § (1) bekezdésének a) pontja alapján részt vehet, de megjelenése nem kötelező. Az értesítés kitért arra is, hogy amennyiben nem jelenik meg, Ket. 70. § (1) bekezdése alapján, a keletkezett meghallgatási jegyzőkönyvet és az ügyben keletkezett iratokat 2016. október 25. napján 15 óra 30 perckor a rendőrkapitányság számú hivatalos helyiségében megtekintheti, illetve ennek alkalmával van lehetősége arra, hogy a Ket. 51. § (1) bekezdése alapján az ügygel kapcsolatban nyilatkozatot tegyen, egyéb észrevétel vagy bizonyításra irányuló indítványt tegyen.

Ugyanezen a napon a Rendészeti Osztály előadója értesítette az intézkedő rendőrt is az eljárás megindításáról és kötelezte a fenti napon és időben tanúkénti meghallgatás céljából történő megjelenéséről.

5) Az intézkedő r.főtörzsőrmester 2016. október 25-én történt meghallgatása során a következőket nyilatkozta az intézkedéssel kapcsolatban.

A kérdésre, hogy miért vonta intézkedés alá a panaszost, a r. ftörm. előadta, hogy a kérdéses időpontban a panaszos lépett oda hozzá és szólította meg. Ennek során összefüggéstelenül, zavartan beszélt. Mivel láthatóan zavartan viselkedett, intézkedés alá vonta, személyazonosító igazolványának átadására szólította fel, és mentőt kért hozzá biztonsági intézkedés lefolytatása céljából.

A kérdésre, hogy milyen problémával fordult hozzá, a f. ftörm. elmondta, hogy egy végrehajtási ügyel kapcsolatban beszélt, azonban az általa elmondottak érthetetlenül és logikátlanul hangzottak. Az ügy részleteire történt rákérdezés során még összefüggéstelenebbül adta elő a történetet. Az általa elmondottakat sem ő, sem a közös szolgálatot ellátó közterület felügyelő kolléga nem értette. Az intézkedés során arra is hivatkozott a panaszos, hogy ő rendőr és az NVSZ munkatársa. A TIK-en keresztül megállapítást nyert, hogy nem rendőr és nem dolgozik az NVSZ-nél.

A r. főörzsőrmester kérdésre előadta, hogy az intézkedés alá vont a személyazonosító igazolványával igazolta magát, az igazolványt az OMSZ kiérkezésekor a mentő ápolónak átadta, majd az okmányt a mentőápoló adta vissza neki, a vizsgálat befejezése után.

A r. főörzsőrmester mást nem kívánt elmondani az ügyvel kapcsolatban.

6) Az illetékes rendőrkapitány 2016. november 7-én kelt határozatában a panaszeljárást lezárta, és a panasz elutasításáról döntött, megállapította, hogy a rendőri intézkedés jogszerű, szakszerű és arányos volt, valamint a szükséges ideig tartott.

7) A Testület megkeresésében foglalt kérdések megválaszolása érdekében az intézkedést foganatosító A. G. r. főörzsőrmester az alábbi kiegészítő jelentést tette 2016. november 17-én.

A panaszossal szemben a jogszabályok betartása mellett ruházat- és csomag átvizsgálást hajtott végre, mely során nem állította a falhoz, figyelemmel arra, hogy az Ö. V. téren a legközelebbi épülettől kb. 10-15 méterre intézkedett, vagyis nem is volt lehetőség a panaszost falhoz állítani.

A panaszos viselkedésével kapcsolatban a r. főörzsőrmester azt rögzítette, hogy a rendőri intézkedés során láthatóan zavart és ideges volt. miközben kommunikált vele és a mellette álló 3 közterület felügyelővel. A panaszos a kezében lévő mobiltelefont többször is a füléhez emelte és telefonhívásokat színelte.

A rendőr nem tudta megmondani, hogy a panaszos az ügyvédjét a helyszínről valóban felhívta-e, csak annyit látott, hogy többször a füléhez emelte a telefonját. A r. főörzsőrmester nem beszélt az ügyvéddel, illetve a panaszosnál lévő mobiltelefonon keresztül senkivel sem beszélt.

A panaszossal a jogszabályok maradéktalan betartásával, udvarias hangnemben kommunikált, olyan kijelentés nem hangzott el a részéről a panaszos vagy más irányába, hogy "mindent meg fogok tenni azért, hogy bevitessem a pszichiátriára, vagy pedig meg fogom bírságotolni". A r. főörzsőrmester jelentésében megjegyezte, hogy a pszichiátriai intézetbe történő bezárástól nem ő dönt, olyan cselekményt, amiért helyszíni bírság kiszabásáról kerülhetett volna szó, pedig nem folytatott a panaszos.

A rendőri intézkedés elhúzódásának az oka abban nyilvánult meg, hogy kb. másfél óra volt az OMSZ helyszínre vonulása.

A rendőri intézkedés a B. település [...] terén az egyik buszmegállóban kezdődött, majd miután az OMSZ-t értesítették, a kiérkezésükig a [...] székház mögött váraakoztak, ahol nincs gyalogos forgalom. Ennek szemtanúja a 3 fő közterület felügyelő.

Az intézkedés retorziós jellegével kapcsolatos kérdésre a r. főörzsőrmester úgy nyilatkozott, hogy az Rtv.13. § (2) bekezdésében maradéktalanul betartotta, részrehajlást nem mutatott.

Az ügyvel kapcsolatban kép-, vagy hangfelvételt nem készített, az intézkedéssel összefüggésben a panaszossal szemben büntető-, szabálysértési eljárást nem kezdeményezett.

8) Az illetékes kapitányságvezető 2016. november 16-án kelt levelében az alábbi összefoglaló átiratban tájékoztatta a [...] Hivatalának vezetőjét az intézkedéssel kapcsolatban. (A Testület a felesleges ismétlések elkerülése érdekében csak a korábbiakhoz képest új részeket ismerteti.)

Az ügyvel összefüggésben a r. főörzsőrmester 2016. október 25-én meghallgatták, mely tárgyalásról a panaszost értesítették, a térítvény tanúsága szerint 2016. október 6-án átvette az erről szóló levelet. A tárgyalásról jegyzőkönyv került felvételre, valamint a Testület megkeresésében rögzített kérdések megválaszolása céljából a r. főörzsőrmester 2016. november 16-án nyilatkozatot tett.

Fentiek alapján megállapításra került, hogy a panaszossal szemben a jogszabályok betartása mellett végeztek ruházat- és csomagátvizsgálás során a r. főtörzsőrmester nem állította falhoz a panaszost, ugyanakkor a panaszos a rendőri intézkedés során láthatóan zavart és ideges volt, miközben összefüggéstelenül kommunikált a r. főtörzsőrmesterrel és a mellette álló 3 közterület felügyelő személlyel.

A fentieken túl a rendőri intézkedésről olyan dokumentum, bizonyíték, hang- és képfelvétel, amely a panasz ismeretében releváns információkat tartalmazna, nem áll rendelkezésre.

A tájékoztatás legvégül kitér arra, hogy a panasz eljárás során 2016. november 7-én elutasító határozat készült, amelyet postáztak a panaszosnak, de az ahhoz tartozó tértivevény a hatósághoz a mai napig nem érkezett vissza. **Figyelemmel arra, hogy a [...] kerületi Rendőrkapitányságra a Testület megkeresése a [...] Hivatala útján 2016. november 11-én érkezett meg, a rendőrkapitány intézkedett az elutasító határozat visszavonására, egyben a panasz eljárás Testület jogerős döntéséig történő felfüggesztésére.**

9) A Testület megkeresésének kézhezvételét követően a rendőrkapitány 2016. december 16-án kelt végzésében az elutasító határozat visszavonásáról, az eljárás folytatásáról és a panasz eljárás–Testület állásfoglalásának kézhez vételéig történő–felfüggesztéséről rendelkezett.

III.

A Testület a panaszbeadvány többi része és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – vizsgálta panaszossal szemben foganatosított igazoltatást és annak körülményeit, a biztonsági intézkedés jogszerűségét, valamint a rendőrök bánásmódját és hangnemet és az intézkedés időtartamát.

A Testület vizsgálata során megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a IV. cikke szerint személyes szabadsághoz való jogát, a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, valamint XV. cikkének (1) és (2) bekezdésében biztosított egyenlő bánásmód követelményét az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként azt vizsgálta, hogy keletkezett-e intézkedési kötelezettsége a rendőröknek, és jogszerűen vonták-e intézkedés alá a panaszost.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A hivatkozott jogszabályhely értelmében – a konkrét eset kapcsán – a Testületnek vizsgálnia kellett azt, hogy a panaszos által tanúsított magatartás alapján fennállt-e valamely jogellenes cselekmény elkövetésének olyan fokú gyanúja, amely a rendőrség intézkedési kötelezettségét megalapozta.

A Testület ilyen okot ugyan nem talált a jelentésekben, azonban a panaszbeadványból tudjuk, hogy a panaszos fordult a rendőrhöz segítségért. Az Rtv. 24.§-a a következőképpen rendelkezik a rendőr segítségnyújtási kötelezettségéről.

„24. § (1) A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

(2) A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

(3) A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége, így azzal, hogy a panaszossal szemben intézkedést kezdeményeztek, tisztességes eljáráshoz való jogát nem sértették.

2) A Testület az alábbiakban a panaszos igazoltatásának jogszerűségét és annak körülményeit vizsgálta.

a) A rendőrségi iratok szerint a panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja alapján igazoltatták, melynek értelmében: „a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani”.

A Testület a panaszos igazoltatása jogszerűségének megítélése kapcsán utal a korábban leírtakra, miszerint a panaszos fordult a rendőrhöz segítségért, így nyilvánvalóan szükséges volt a panaszos kilétének megállapítása is. A Testület az ilyen esetekben– a telefonos bejelentésekhez hasonlóan– azt a gyakorlatot követi, hogy az intézkedés első lépése, hogy az érintett szereplő (k) személyazonossága ismert legyen.

Mindezek alapján a Testület megítélése szerint, tekintettel az Rtv. 29. § (1) bekezdés I. fordulatra, jogszerűen került sor a panaszos igazoltatására, így nem sérült a személyes adatok védelméhez fűződő alapjoga.

b) A panaszos kifogásolta, hogy igazoltatása után a rendőr a falhoz (korláthoz) állította őt.

A r. főtörzsrőrmester kiegészítő jelentése szerint a panaszossal szemben a jogszabályok betartása mellett ruházat- és csomag átvizsgálást hajtott végre, mely során nem állította a falhoz, figyelemmel arra, hogy az Ö. V. téren a legközelebbi épülettől kb. 10-15 méterre intézkedett, vagyis nem is volt lehetőség a panaszost falhoz állítani.’

Az egymásnak ellentmondó állítások miatt a Testület jogsérelem meg nem állapíthatóságáról döntött azzal a panaszosi kifogással kapcsolatban, hogy a rendőr falhoz állította a panaszost.

c) A panaszos azt is sérelmezte, hogy a rendőr nem adta vissza a személyazonosító okmányát, csak a mentőstől kapta vissza az intézkedés legvégén.

A Testület meglátása szerint az intézkedés (orvosi vizsgálat) végeztével lehetett tudni, hogy mi lesz a panaszos sorsa (szükséges-e a panaszos egészségügyi intézménybe történő szállítása), ezért **nem állapította meg a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő sérelmét azzal összefüggésben, hogy a rendőr nem adta vissza azonnal az igazolványát.**

3) Ezt követően a rendőrök által foganatosított biztonsági intézkedés indokoltságát vonta vizsgálatának körébe a Testület.

A beadványban a panaszos előadta, hogy hiába kért segítséget, a rendőr a panaszos többszöri kérése ellenére sem volt hajlandó megnézni a vonatkozó iratokat, azt hitte, a panaszos az egész ügyet csak kitalálja, feltehetőleg azért, mert a panaszos a mondanivalója közben dadogott.

Elsőként szükséges utalni az Rtv. 17. §-ára is. Az (1) bekezdés szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az esetre továbbá az Rtv. 37. § -a hívható fel, amely „Biztonsági intézkedés” cím alatt a következőként rendelkezik.

„37. § A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében

- a) megteszi a veszélyhelyzet elhárításához, megszüntetéséhez haladéktalanul szükséges, a feladatkörébe tartozó intézkedéseket;
- b) intézkedik az önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállíttatásában;
- c) intézkedik az öngyilkosság lehetőség szerinti megakadályozására;
- d) **közterületen vagy nyilvános helyen — ha az élet vagy a testi épség védelme megkívánja — intézkedik a magatehetetlen, önkívületben lévő, illetve erősen ittas vagy bódult személynek** a lakására vagy kijózanító állomásra, egészségügyi intézetbe kíséréséről, illetőleg szállíttatásáról;
- e) területet lezárhat, és megakadályozhatja, hogy oda bárki belépjen vagy onnan távozzék, illetőleg az ott tartózkodókat távozásra kötelezheti.”

A Szolgálati Szabályzat 10.§-a a fenti előírásokat a következőképpen részletezi:

„10. § (1) A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetve az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet észlelése esetén – az Rtv. 37. §-ában meghatározott intézkedések végrehajtása során – a helyszínen

- a) tájékozik, azonnali elsődleges jelentést tesz, az esemény jellegétől függően a veszély elhárításában közreműködni kötelezetteket riasztja,
- b) gondoskodik az életmentésről és az elsősegélynyújtásról,
- c) intézkedik a vagyonmentésre és a további károk megelőzésére,
- d) jelentést tesz, szükség esetén újabb erőket és eszközöket igényel, valamint javaslatot tesz további intézkedések megtételére,
- e) intézkedik a bűncselekmények megelőzésére és a veszélyhelyzettel összefüggő bűncselekmények felderítésére,
- f) tájékoztatást ad a szolgálati elöljáró utasítása szerint,
- g) intézkedik a közrendet zavaró cselekmények megszüntetésére, az illetéktelenek távoltartására, a közúti forgalom esetleges elterelésére, szükség esetén a személyek elszállítására, az állatok elterelésére,
- h) a szükséges intézkedések megtétele mellett közreműködik a közforgalom számára nyitva álló létesítmény működésének felfüggesztése, valamint rendezvény félbeszakítása esetén a helyszínen tartózkodók biztonságos helyszínelhagyásának biztosításában.”

Az elsődleges jelentés az Rtv. 37. § d) pontját jelölte meg intézkedése alapjául, amely esetkor a Testület szerint a benne foglaltak alapján nem szolgálhatott az intézkedés alapjául, mivel a panaszos a jelentések szerint sem volt magatehetetlen, önkívületben, illetve erősen ittas vagy bódult állapotban.

A Testület ezért megvizsgálta, hogy lehetett-e az intézkedésnek más jogalapja. A fenti szakaszt megvizsgálva kijelenthető, hogy kizárólag a 37.§ b) pontja merülhetett fel az intézkedés indokaként.

Ez alapján az eldöntendő kérdés az volt, hogy a rendőrség megalapozottan gondolhatta-e azt, hogy fennáll olyan önvészélyes állapot, vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet, amely az orvos kihívását indokoltá tette.

A rendőri jelentés szerint a biztonsági intézkedést az indokolta, hogy a panaszos első hallásra is összefüggéstelenül beszélt, illetve a panaszos az intézkedés ideje alatt többször elmondta, hogy a NVSZ-nél dolgozik, a kezében tartott mobiltelefont többször felemelte és úgy csinált, mintha az NVSZ-nél parancsnoki feladatokat látna el. A panaszos állításának igazolása érdekében a rendőr kérte, hogy adja át szolgálati igazolványát, mely kérésnek nem tudott eleget tenni. A TIK-en keresztül jelentette a panaszos állításait, amelyet a TIK ellenőrzött. A rendőr azt a tájékoztatást kapta, hogy feltehetőleg nincsen ilyen nevű munkatársa az NVSZ-nek. Ezt követően a panaszos azt közölte, hogy a Magyar Végrehajtói Kamara tagja és a rendőri intézkedéssel a rendőr akadályozza a munkáját. Az elhangzottakra és a panaszos zavartságára tekintettel a járőr kihívta a mentőket.

A beadvány szerint a panaszos az ügy tisztázása érdekében telefonált és sikerrel is járt, azonban a rendőr ezt cáfolta jelentésében, úgy nyilatkozott, hogy ő senkivel nem beszélt, ezért az állítások közti ellentmondást e tekintetben a Testület nem tudta feloldani.

A panaszos álláspontja szerint az, hogy a végrehajtói iroda tanácsának megfelelően az ügye iratait megszerette volna mutatni egy szolgálatot teljesítő rendőrnek, semmiképp sem tekinthető akként, hogy önmagára, vagy másokra veszélyes lett volna, vagy a károkozás veszélye fennállt volna.

A Testület a biztonsági intézkedés jogszerűségének megítélésakor a rendőrség előadásából indult ki, mivel a legelső jelentés is a később készültekkel összhangban számoltak be a panaszos furcsa, zavart viselkedéséről. A rendőr előadta, hogy az ügy részleteire történt rákérdezés során a panaszos még összefüggéstelenebbül adta elő a történetet. Az általa elmondottakat sem ő, sem a közös szolgálatot ellátó közterület felügyelő kolléga nem értette. Ezek alapján a Testület megítélése szerint a rendőrnek a hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján kötelessége volt annak tisztázása, hogy a panaszos orvosi ellátásra szorul-e, amely kérdés megítélése nyilvánvalóan egészségügyi ismeretek alkalmazását kívánta volna meg. A kompetenciáját meghaladó szakkérdés eldöntéséhez hívott a járőr mentőt, és a mentőtiszt aztán amellet foglalt állást, hogy a panaszos egészségügyi intézménybe szállítása nem indokolt.

A Testület hangsúlyozni kívánja, hogy ez a „végeredmény” önmagában nem teszi jogszerűtlenné az intézkedést, mivel az akkor a rendelkezésre álló információk alapján a rendőr feltételezte, hogy a panaszos segísége szorul, amely kérdés eldöntéséhez orvosi közreműködést kért. (A Testület a rendőri fellépés jogszerűségének vizsgálatakor hasonló eljárást követ, amikor az intézkedés oka valamely szabálysértési vagy büntetőjogi tényállásba ütköző cselekmény gyanúja. Ilyen esetekben a Testület nem foglal állást abban a kérdésben, hogy az adott cselekményt az érintett elkövette-e, hanem csupán azt vizsgálja, hogy a rendőrökben alappal merülhetett-e fel az a – szabálysértési vagy büntetőeljárás megindításához szükségesnél egyébként alacsonyabb szintű – gyanú, hogy ilyen cselekményre sor került.)

A Testület a fenti érvelés alapján arra a következtetésre jutott, hogy a panaszos zavart (vagyis inkább furcsa) viselkedése miatt indokoltan döntöttek a mentő értesítése mellett, ezért **az intézkedés jogalapját illetően a Testület akként foglal állást, hogy a panaszos orvosi vizsgálata iránt jogszerűen intézkedtek, ezért az intézkedésük nem sértette a panaszos emberi méltóságát.**

b) Az intézkedés időtartamával kapcsolatban a Testület a következőket állapította meg.

A panaszos kifejezetten sérelmezte az intézkedés hosszát, szerinte az szükségtelenül elhúzódott.

A személyi szabadság korlátozásának időtartamáról szóló igazolás szerint a panaszost 17 és 20 között állt rendőri intézkedés alatt.

A rendőr kiegészítő jelentésében azzal indokolta az intézkedés elhúzódását, hogy a mentő kiérkezésére kellett várniuk. Az orvosi dokumentáció és a jelentések alapján megállapítható volt, hogy 17 óra 10 perckor vonták intézkedés alá a panaszost, 17 óra 27 perckor hívta a járőr a mentőket, ami 18 óra 15 perckor indult a helyszínre, 18 óra 40 perckor érkezett meg, ekkor a mentőápolónak átadták a panaszost. A mentőápoló olyan kocsit kihívását tartotta szükségesnek, amelyen mentőorvos is tartózkodik. Az orvos 19 óra 10 perckor a helyszínre, aki az intézkedés alá vonttal 20 óráig beszélgetett.

Az Rtv. arányosság követelményét előíró 15.§-a kimondja, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

A Testület nem vonja kétségbe, hogy az intézkedés időtartama kellemetlenséget okozott a panaszosnak, azonban annak oka a mentőre történő várakozás volt. **A rendőrségi iratokban foglalt magyarázatot elfogadva a Testület megállapította, hogy az intézkedés időtartama miatt nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő jogát.**

4) Az intézkedés során tanúsított hangnem és bánásmód kapcsán az alábbiakat állította meg a Testület.

a) A panaszos kifogásolta, hogy a rendőr az intézkedés során azt mondta valakinek (hogy kinek, azt nem látta a panaszos), hogy „mindent meg fogok tenni azért, hogy bevitessem a pszichiátriára, vagy pedig meg fogom bírásolni”.

A Testület vizsgálatának alapját az Rtv. alapelvi szintű rendelkezése [2. § (1) bekezdés] képezte. Ez a rendelkezés ugyan kívül esik az Rtv. 92. § (1) bekezdésében megjelölt, az Rtv. IV., V. és VI. fejezetén, ugyanakkor azokat a Testület az eljárása során minden esetben figyelembe veszi, és értékeli. Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület gyakorlata és korábbi megállapításai szerint ez a jogszabályhely olyan kötelezettséget ró a rendőrségre, miszerint az intézkedő rendőröknek a fennálló pozitív, tehát alapjogvédelmi kötelezettségen túl, tartózkodniuk kell minden olyan magatartástól és cselekménytől, mely az Rtv. 15. §-ának összevetésében is – az intézkedéssel szükségesen vagy elkerülhetetlenül együtt járó jogkorlátozás mértékén túl – indokolatlan vagy szükségtelen, vagy akár túlzott jogsérelmet okoz az intézkedés alá vont állampolgárok alapvető jogaiban, így különösen emberi méltóságukban.

Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a

tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számon kérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Szükséges még utalni az Rtv. 16.§ (4) bekezdésére is, amely kimondja, hogy a rendőr nem alkalmazhat kínzást, kényszervallatást, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot, az erre vonatkozó utasítást köteles megtagadni. A rendőr az ilyen magatartás tanúsítójával szemben, annak megakadályozása érdekében, a szolgálati beosztására, a rendfokozatára, személyére tekintet nélkül köteles intézkedni.

A járőr határozottan cáfolta a beadvány ezen állítását, leírta jelentésében, hogy a panaszossal a jogszabályok maradéktalan betartásával, udvarias hangnemben kommunikált, olyan kijelentés nem hangzott el a részéről a panaszos vagy más irányába, hogy "mindent meg fogok tenni azért, hogy bevitessem a pszichiátriára, vagy pedig meg fogom bíróságotlani".

A jelen esetben a panaszos, illetve rendőrségi iratokban foglalt előadás az egész intézkedéssel kapcsolatban, így a bánásmódra vonatkozóan is oly mértékben állnak ellentmondásban egymással, hogy az ellentét további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában nem volt feloldható.

Az ismertett tényállítások között meghúzódo ellentét feloldhatatlansága miatt a Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőri bánásmód emberi méltóságot sértő volta nem megállapítható.

b) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr intézkedése önkényes, erőfitogtató volt.

A panaszos ezen sérelmével kapcsolatban a Testület a részrehajlás-mentes intézkedés követelményét vizsgálta meg, amelyet az Rtv. 13. § (2) bekezdése rögzít. A hivatkozott rendelkezés szerint „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”. A rendőri fellépés e követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

Az Rtv. 13. § (2) bekezdése tehát általános jelleggel írja elő a részrehajlásmentes intézkedés kötelezettségét. A Testület továbbá utal arra, hogy számos állásfoglalásban rögzítette már álláspontját, miszerint az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. A Testület hivatkozik az Rtv. 2. §-ára, melynek értelmében „a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.” Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre különös súllyal nehezedik az emberi méltóság és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden

körülmények között elvárható a tisztességes, a másik személy emberi méltóságát szem előtt tartó viselkedés és hangnem. A Testület az esettel kapcsolatban a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is felhívja a figyelmet, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, és erkölcsi iránymutatásul szolgálnak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.”

A panaszos állításával ellentétben az intézkedés retorziós jellegével kapcsolatos kérdésre a r. főtörzsörmester kiegészítő jelentésében úgy nyilatkozott, hogy az Rtv 13. § (2) bekezdésében maradéktalanul betartotta, részrehajlást nem mutatott, az intézkedéssel összefüggésben a panaszossal szemben büntető-, szabálysértési eljárást nem kezdeményezett.

Az ellentmondásos nyilatkozatok okán a Testület pusztán az erre vonatkozó információkból nem tudott következtetést levonni az intézkedő rendőr elfogultsága tárgyában, így a Testület megvizsgálta az egyéb körülményeket. Az intézkedés napján kelt jelentés részletesen rögzítette az intézkedés tartalmát és menetét, a panaszos adatait és az általa előadottakat. A Testület nem tudott olyan többlet körülményt feltárni, amely alátámasztotta volna a panaszos állítását, hogy vele szemben elfogultság miatt hátrányosabban jártak el illetőleg a panaszos sem nevezett meg illet.

Mindezek okán a Testület úgy foglalt állást, hogy a részrehajlás Rtv. 13. §-ában foglalt tilalmának megsértése, és ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, illetve az egyenlő bánásmód követelménye nem sérült.

5) Végezetül a Testület megvizsgálta a panaszos azon kifogását, mely szerint az intézkedés helyszínén rengeteg járókelő volt szemtanúja az intézkedésnek, ami megalázó volt neki.

A rendőri jelentés szerint az intézkedés a B. település Ö. V. tér egyik buszmegállójában kezdődött, majd miután az OMSZ-t értesítették, a kikerkezésükig a [...] székház mögött várakoztak, ahol nincs gyalogos forgalom.

Az orvosi dokumentáció az intézkedés helyszínéül az Ö. V. tér, [...] székházat jelölt meg.

A Testület számos korábbi állásfoglalásában kifejtette, hogy a rendőri intézkedések jelentős részét végzik az eljáró rendőrök közterületen, így szinte lehetetlen annak elkerülése, hogy az egyes intézkedéseknek szemtanúi legyenek.

A Testület azt sem vonja kétségbe, hogy egy forgalmasabb helyen végzett intézkedés az intézkedés alá vont számára kellemetlen, esetleg megalázó is lehet. Ugyanakkor az intézkedés helyszínének megválasztását a Testület nem találta kirívónak, ezért amellett foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem megállapítható.

IV.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában kezdeményezett intézkedést, ezért a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem sérült az igazoltatása miatt. Az egymásnak ellentmondó állítások miatt a Testület jogsérelem meg nem állapíthatóságáról döntött azzal a panaszosi kifogással kapcsolatban, hogy a rendőr falhoz állította a panaszost. Szintén nem állapította meg a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő sérelmét azzal összefüggésben, hogy a rendőr nem adta vissza azonnal az igazolványát. A Testület a biztonsági intézkedés jogalapja kapcsán kimondta, hogy nem

sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga és az intézkedés időtartamát is arányosnak ítélte meg. Az intézkedés hangnemével a rendőri bánásmóddal kapcsolatban a panaszosi és rendőri állítások közti ellentétet nem tudta feloldani, és az intézkedés önkényességét kifogásoló panaszzelemmel kapcsolatban pedig arra az álláspontra helyezkedett a Testület, hogy a részrehajlás Rtv. 13. §-ában foglalt tilalmának megsértése, és ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, illetve az egyenlő bánásmód követelménye nem sérült.

Az intézkedés helyszínének kiválasztásával kapcsolatban a Testület amellett foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható azzal kapcsolatban, hogy az intézkedés során a járókelők megbámulták.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2017. április 27.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET